

Viering Tweede Zondag van de Veertigdagentijd – 28 februari 2021

Dominicuskerk Utrecht

lezing: Marcus 9,2-10

Inleiding

Het is vandaag de tweede zondag van de Veertigdagentijd.

We horen een wonderlijk verhaal. Een leerverhaal, waarin zichtbaar wordt wie Jezus is. En... we worden aangemoedigd om naar Hem te luisteren.

Openingsgebed

God die ons kent bij onze naam
Die ons ziet staan,
die hoort naar onze verhalen.

Wees hier aanwezig
door de oude verhalen
en door de geest die in ons leeft

Geef ons uitzicht en toekomst
in dit uur van samenzijn rond uw woord.

Dat we U en elkaar erin mogen herkennen.
Amen

Overweging

Het lijkt wel een film, zo mooi wordt het verhaal beschreven. Je ziet het voor je. Het opgaan op de berg, en daar vindt iets bijzonders plaats, en de leerlingen dalen de berg weer af met Jezus. En wat ze gezien hebben....

We kijken door de ogen van de leerlingen: voor hun ogen veranderde Hij van gedaante. Een wonderlijke gebeurtenis! Hij verandert van gedaante en zijn kleren worden schitterend wit! Zoals geen bleker op aarde ze maken kan, staat er ook nog.

Er wordt iets zichtbaar gemaakt, iets bijzonders! De Jezus die ze kennen gaan ze nu in een ander licht zien. Zoals een gebeurtenis, een mens in een andere rol, ineens een andere betekenis kan krijgen. Ineens blijkt die vriend, met wie je regelmatig hebt afgesproken, een bepaalde kracht uit te stralen. Hoe mooi kan dat zijn!

Maar dit is niet het enige. Het is niet zomaar een vriend. Jezus verandert niet alleen van gedaante, de manier waarop hij in het licht komt te staan, wordt nog eens bevestigd door twee profeten Mozes en Elia.

Petrus reageert, en weet niet goed wat te zeggen. De leerlingen zijn vol ontzag. En als Petrus voorstelt om 3 hutten te maken, dan komt er een wolk: dit is mijn geliefde zoon, luister naar Hem. Ook nu weer krijgen de leerlingen een ander beeld van Jezus...

Het verhaal is opgebouwd als leerverhaal. Kijk, wie hij is, deze Jezus. Hij wordt gekoppeld aan profeten en een stem, zegt over hem in de gedaante van een wolk: Het is mijn geliefde zoon. En... luister naar Hem.

Maar nu weer terug naar de leerlingen. Want we kijken door de ogen van de leerlingen, en verplaatsen ons in wat zij meemaken. Zoals ik al zei, het lijkt wel een film. Of het voelt misschien wel als een reis. Ze gaan de berg op en komen er heel anders weer vanaf. Het deed me denken aan een uitwisseling die ik maakte toen ik student was. Met een groep jongeren vertrokken we naar Ierland en troffen daar een ander groep. En hadden een intensief programma rondom oorlog en vrede. We maakten ontzettend veel mee. En dan kom je thuis, en vertel het dan maar een aan anderen... Het had een impact die nog lang doorwerkte. Pas na jaren dringt de betekenis daarvan door.

Zo'n impact is ook herkenbaar soms bij een overlijden. Het is een andere tijdsbeleving. Een week na het overlijden, met het regelen e.d. kan soms zo intensief zijn, dat het voelt alsof je in een andere tijd zit. Je loopt naar buiten de straat op en kan je er dan over verbazen dat alles gewoon is doorgegaan, terwijl voor jou de wereld even heeft 'stilgestaan'. Jij bent niet zomaar doorgegaan. En, je bent zelf verandert.

En het doet ook denken aan deze tijd, van de coronamaatregelen. Wat invloed heeft op ons dagelijks leven. We zitten ergens middenin, maar we kunnen de volle impact ervan nog niet bevatten. De invloed op ons leven en op onze samenleving.

Op deze manier, kunnen we begrijpen dat ook de leerlingen, na het afdalen van de berg, tijd nodig hebben om dat wat ze zagen, ten volle te begrijpen. Hoe kunnen ze dit in het licht zien van de Mensenzoon die uit de doden op zou zijn gestaan.

Zo is de tekst van vandaag ook voor ons een uitnodiging om in deze periode op weg naar Pasen, stil te staan. Waar zijn wij geraakt door de woorden van het evangelie? Welke verandering heeft het in ons leven teweeggebracht? En welke betekenis heeft dat voor ons.

Wat betekent het voor ons om naar Hem te luisteren?

Suzanna Louwerse